

Årets andet nummer af UFO-Nyt udkommer snart. Vi bringer her nogle smagsprøver.

Ned på jorden...

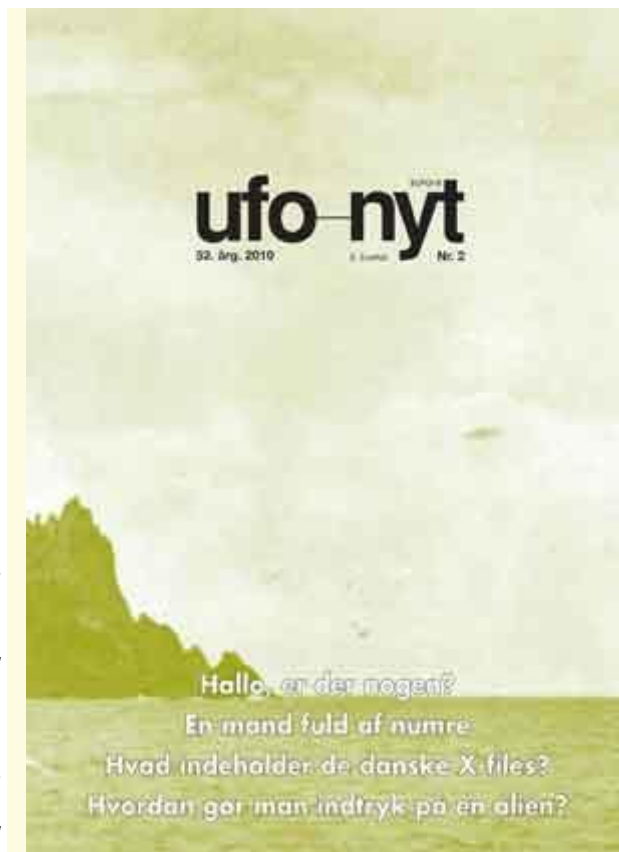
Af Kim Møller Hansen

Den kendte britiske ufolog og folklorist David Clarke, som med held og stor dygtighed har fået frigivet tidligere hemmeligholdte ufodokumenter fra det britiske forsvarsministeriums arkiver, har bl.a. udtalt:

„Når en ufogruppe får udleveret materiale, er det aldrig lige det, de vil have. De tror altid, at der findes noget andet. Så hver gang, de får udleveret nogle dokumenter, styrker det dem i deres mistanke om, at de bliver ført bag lyset. Min egen erfaring, efter alle de år hvor jeg har gravet i det britiske forsvars arkiver, er, at de ikke ved mere, end vi gør. Selvsagt ved de mere end os, når det gælder radar, flyulykker og andet, men ikke når det gælder selve ufo-spørgsmålet.“

Ovenstående kunne for så vidt også være sagt af SUFOI's Ole Henningsen. Som Ole så glimrende har dokumenteret flere gange her i UFO-Mail, så vil mange - også her i Danmark - helst tro, at de militære myndigheder skjuler „sandheden“ om ufoerne. Mærkeligt nok har de selv samme personer været temmelig tavse i det forgangne år, trods det, at det danske flyvevåbens ufoarkiv siden 28. januar 2009 har ligget frit tilgængeligt på internettet. Hvorfor denne tavshed? Måske fordi konspirationstilhængerne ikke fandt, hvad de håbede på? Eller måske ved de bare bedre og har helt opgivet at beskæftige sig med noget så jordnært som papirer med ufoberetninger, fordi de kender den højeste sandhed og bare ved, at det danske forsvar tilbageholder de bedste rapporter efter ordre fra det verdensomspændende, konspiratoriske netværk, som styres af de amerikanske myndigheder?

Nå, lad os komme ned på jorden igen og forholde os til virkeligheden og ikke bruge kræfter på dem, der hellere vil drømme og ønsketænke end at lave grundig efterforskning, eller dem, der hellere vil være så „åbensindede“, at deres hjerne falder ud, i stedet for at tænke en selvstændig, kritisk tanke.

Det kræver nemlig hårdt arbejde, erfaring, viden, et varmt hjerte og et køligt overblik at få frigivet ufodokumenter og efterfølgende analysere dem.

For præcis et år siden fortalte vi her i UFO-Mail om Ole Henningsens indsats ifm. frigivelsen af flyvevåbnets ufoarkiv bestående af en brevordner med 329 sider ufor rapporter fra perioden 1978-2002. I det kommende nummer af UFO-Nyt ser Ole Henningsen nærmere på, hvad der egentlig står at læse i arkivet. Vi har ikke i SUFOI på nogen måde forventet, at flyvevåbnets ufoarkiv skulle afsløre epokegørende nyt eller sensationer, men rapporterne er alligevel interessant og lærerigt læsestof og har stor historisk betydning.

Gode tilbud på UFO-Nyt

Søger du bestemte årgange af *UFO-Nyt*?

Så klik ind på »*Tidsskrifter - ufo-nyt*« og »*Tidsskrifter - UFO-Vision*«, hvor vi har tilbud på en række sjældne årgange af *UFO-Nyt*.

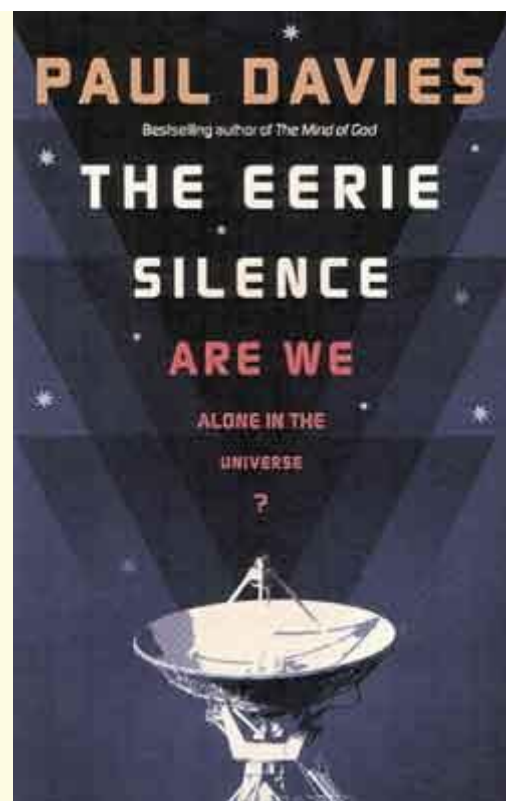
Alene igen?

Af dr. David Clarke

Professor Paul Davies' nye bog *The Eerie Silence: Are we alone in the universe?* blev udgivet 5. marts 2010 og er meget anbefalelsesværdig for alle, der interesserer sig for Search for Extraterrestrial Intelligence (SETI) og ufoer. Bogen er nu blevet anmeldt af Jon Ronson i *The Guardian* og af Lord Martin Rees i *The Times*. Det er i særdeleshed værd at læse Davies' kommentarer til ufoer og regeringssløringer (omtalt i kapitel 1). Som studerende ved Royal Holloway i 1970'erne troede Davies, at ufoer var fartøjer fra andre verdener, som besøgte Jorden, og han var imponeret over de lange rapportlister med spor på jorden og radarregistreringer, som ufologerne fremlagde som beviser for, at fartøjer fra rummet besøger Jorden regelmæssigt.

Men hans hovedsynspunkter efter 40 år som SETI-forsker er værd at sætte op mod den overbevisning, som Stan Friedman, Tim Good og „disclosure movement“ har. Som chef for SETI Post-Detection Task Group er det Davies, som vil være den første til at fortælle verden, at der er opnået kontakt med en ikke-jordisk civilisation, da hans team ville være det første til at modtage signalet. Han vil gøre det via det videnskabelige samfund og uden at tage hensyn til, om en regering med held ville eller kunne skjule en så stor sensation.

I sin anmeldelse af bogen nævner Ronson, at på den for nyligt afholdte Royal Society konference, som markerede SETI's 50 års fødselsdag, rejste en mand med mørke briller sig under spørgsmål-svar-runden og spurgte Davies:

Paul Davies: »The Eerie Silence: Are We Alone in the Universe?«, 260 sider, Allen Lane 2010. Ca. 13,00 £ på www.amazon.co.uk.

„Hvorfor ignorerer SETI det, som er tydeligt for os alle? De 6.000 bortførelser! De 10.000 kvægmishandlinger!“

Davies' kortfattede svar var: *„At forvente, at fremmed teknologi kun er nogle få artier forud for vores, er for utrolig til at blive taget alvorligt.“*. For Davies fører universets mysterier og fundamentale fysik og astrobiologi til langt mere tilfredsstillende forklaringer på naturens under end ufo-bortførelsesindustrien, som blot er en moderne udgave af en middelalderlig dæmonologi.

Angående begrebet ufoer er Davies kommet til den samme konklusion som andre, fx Jenny Randles, Paul Devereux og undertegnede, nemlig at på trods af en sund skepsis båret af de indhøstede erfaringer med at efterforske ufo-tilfælde:

„... så vil det ikke overraske mig, hvis en lille del af sagerne drejer sig om et nyt eller meget lidt kendt atmosfærisk eller psykologisk fænomen. Men uanset, hvad der end ligger til grund for de sejlivede svære-at-forklare-tilfælde, så ser jeg ingen grund til at tillægge dem aktiviteter udført af fremmede væsener, der besøger vores planet i flyvende tallerkener. Ufo-beretninger er ligesom spøgelseshistorier sjove at læse, men kan ikke tages alvorligt som bevis for ikke-jordiske væsener. De tjener ikke et nyttigt formål ud over, at de åbner et vindue til, hvordan den menneskelige hjerne forestiller sig aliens og alien-teknologi. Det slående ved disse beretninger er ikke deres mærkværdighed og overjordiske karakter, men deres tydelige jordbundne og menneskelignende kvalitet. Man kunne helt sikkert forvente noget mere ekstraordinært af de ikke-jordiske end blot menneskelige væsener, der flyver rundt i noget, der ligner sofistikerede Stealth-bombere.“ (side 22 i *The Eerie Silence*).

Dette er et synspunkt, som er meget lig mit eget her efter 20 års beskæftigelse med flyvende tallerkener. Som jeg blev citeret for i *The Times* den 18. februar 2010:

„Jeg tror, at enten ser aliens vores tv-udsendelser og tilpasser deres fartøjer vores fly, eller også oplever folk disse ting i populærkulturen og tilpasser dem deres egen fantasi.“

Kilde:

<http://drdavidclarke.blogspot.com>

Oversættelse: for & kmh

En mand fuld af numre

Af Kentaro Mori

Almiro Baraúna var en fupmager. Det har været almindelig kendt i mange år, at han fremstillede en del trickbilleder af flyvende tallerkener, som blev trykt i tidsskriftet *Mundo Ilustrado* i 1954. Med hjælp fra historikeren Rodolpho Gauthier har det nu endeligt været muligt at få denne artikel frem i dagens lys.

*„Selv om der er taget mange af billeder af ‚flyvende tallerkener‘ er de på inden måde beviser for, at de flyvende tallerkener eksisterer, da vi hjemme hos mig også kan lave flyvende tallerkener så let som ingenting. For at gøre det skal man blot kunne betjene et kamera, hvilket læserne vil erfare ud fra denne artikel, for det kan man lære af de billeder, vi bringer her“, skrev Vinicius Lima i *Mundo Ilustrado*, som bragte en række af Baraúnas trickfotografier med en forklaring på, hvordan de var lavet.*

Side 38-39 i »Mundo Ilustrado« fra 1954.

Skatte og kranier

Den 22. februar 1958 skrev avisen Diário de Notícias:

„For nogen tid siden forsøgte han sig med en historie om et skib, der var sunket for flere hundrede år siden. Med kameranlinsen anbragt over et stykke glas placeret på bunden af en kande fotograferede Baraúna et miniatyreskib, han selv havde fremstillet, så det så ud til at være sunket for mange år siden.“

Det var ikke den eneste avis, der skrev om hans fupnumre. „En avis fra Rio de Janeiro har bragt en lang række artikler om et usædvanligt fund af en skat i Espirito Santo. Billederne viste en gammel skattekasse og et kranium. Ifølge artiklen afslørede Joaquim Simões, at billedet faktisk var taget i Saco de São Francisco nær Baraúnas hjem.

De genstande, som skatten var lavet af, var et kranium lånt hos en lokal skole, og en gammel kiste som han stadig har. Disse genstande, som Simões formodede skulle bruges til kunstneriske billeder og ikke til opdigtede nyheder, førte ham selv og Baraúna til Saco de São Francisco. Billederne blev solgt til en avis, uden at han vidste det,“ bekræftede Jornal do Brasil den 22. februar 1958. Næste dag interviewede Jornal do Brasil en gruppe fotografer fra Niterói, „som kan lave hvad som helst fra flyvende tallerkener, sputniks, ja endda sorte spøgelser, der dukker op i avisernes læsesale i fuldt dagslys“.

Ud over Simões var der også en omtale af Valter Quota, Carlos Ruas, brødrene Delio og João Limoeiro, Lívio Campos og endda Geraldo, fra Politiets Tekniske Institut. Simões hævder, at Baraúna indgik i denne fotomanipulationsbande, og at Simões ikke var den eneste, der satte spørgsmålstejn ved Baraúnas billeder af påståede flyvende tallerkener.

Almiro Baraúnas nummer med skattekisten og kraniet blev præsenteret som ægte, og Baraúna benægtede alt om svindel. Men han indrømmede til sidst svindelnummeret med den falske skat. Det tog ham imidlertid 39 år.

I et båndet interview med Marco Petit fra 1997 fortæller Baraúna, at en „frustreret fotograf“ (formentlig Joaquim Simões), som han „hjalp en del“, lånte noget materiale, „som han aldrig afleverede igen“. Sandsynligvis var vedkommende misundelig på Baraúnas berømmelse og bragte derfor sagen om skattekisten på banen over for pressen.

Baraúna forklarer, at han, Ubiratan Fernandes fra tidsskriftet *Cruzeiro*, Vanderlei og andre venner lavede et nummer for at narre Tribuna da Imprensa og få dem til at trykke et fupnummer - og de gjorde det.

„Historien med skattekisten og kraniet var et fupnummer“, indrømmede Baraúna til sidst. *„Men den ene ting har ikke noget med den anden at gøre“*, fortalte han Marco Petit. Den anden ting var selvfølgelig Trindade-observationen fra januar 1958.

Baraúna døde den 20. juli 2000 uden at have tilstået, at billederne taget ved Trindade var fup.

Hans skattekistenummer blev allerede omtalt af astronomen Donald Menzel og i rapporten fra den amerikanske flådeattaché i Rio kort efter Trindade-hændelsen for at så tvivl om Trindade-billedernes troværdighed.

Baraúnas benægtelse af skattekistesvindelnnummeret samt hans meget sene indrømmelse i 1997 er blevet overset af mange, hvilket denne artikel forhåbentlig råder bod på.

Den 16. januar 1958 befandt Almiro Baraúna sig om bord på "Almirante Saldanha", som ved middagstid forlod den lille klippeø Trindade for at sejle tilbage til Rio, da der angiveligt blev set et saturnformet objekt over øen, hvilket Baraúna nåede at tage fire billeder af. Det viste sig at være et stillet til rådighed af Kentaro Mori, som har modtaget scanninger i høj opløsning fra Claude Covo og Vicente-Juan Ballester Olmos. En sammenligning mellem de fire billeder, som Baraúna tog fra skibet, skulle afsløre, at skyformationerne ikke ser ud til at være de samme på alle billederne. Ifølge vidneudsagnene gik der højst 30 sekunder mellem første og sidste billede i billedserien. Undersøgelser af billederne tyder på, at der er gået 1-3 minutter. Men hvilken teknik, Baraúna kan have anvendt for at lave de fire billeder, er endnu ikke afsløret.

Kilde:

SUNlite vol. 2, no.1, January-February 2010

Oversættelse: for

Bearbejdelse: *kmh*

Denne klassiske hændelse er detaljeret behandlet i *UFO-Nyt* nr. 1, 1982, og i særheftet *UFO'ernes verden*.

Send ufo-mail til familie, venner og bekendte!

Synes du, at ufo-mail er spændende oplysninger og interessant læsning, så send denne ufo-mail videre til din familie, dine venner og bekendte.

Så har de også muligheden for at modtage ufo-mail gratis og uforpligtende, når der sker noget nyt:

Danske og udenlandske observationer eller fotografier, aktuelle himmelfænomener og spændende tilbud på ufo-materialer.